

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 67/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III (predtým Okresného súdu Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. 25Cb/86/2022 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5Cob/228/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi mestského súdu (predtým okresného súdu) a krajského súdu v označených konaniach. Navrhuje prikázať mestskému súdu a krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznať mu finančné zadosťučinenie 8 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ sa žalobou podanou 21. júla 2022 pôvodne na okresnom súde domáhal určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia žalovaného prijatých na valnom zhromaždení (ktoré sa uskutočnilo 20. apríla 2022, pozn.). Prvé pojednávanie nariadené na 16. november 2023 bolo odročené na základe žiadosti sťažovateľa z dôvodu prebiehajúcich mimosúdnych rokovaní, s čím súhlasil aj žalovaný. Na pojednávaní 21. marca 2024 bolo vyhlásené dokazovanie za skončené. Mestský súd vo veci rozhodol rozsudkom z 18. apríla 2024. Podľa sťažovateľa rozhodol súd prvej

inštancie až po roku a ôsmich mesiacoch. Jeho vec nie je po právnej či skutkovej stránke zložitá, a preto považuje túto dobu za neprimeranú.

3. Proti druhému a tretiemu výroku rozsudku podal sťažovateľ 26. apríla 2024 odvolanie. Súdny spis bol 7. novembra 2024 predložený na krajský súd, ktorý ku dňu podania ústavnej sťažnosti o odvolaní nerozhodol. S odkazom na konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 559/2021 sťažovateľ vyjadril presvedčenie o akceptovateľnej dĺžke konania odvolacieho súdu maximálne v trvaní jedného roka, ktorá bola v jeho prípade prekročená.

4. Na podklade uvedeného sťažovateľ odôvodnil zásah do svojich práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti. Podľa neho v jeho veci neexistujú žiadne také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jeho ťarchu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (II. ÚS 474/2025).

7. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020, II. ÚS 183/2022).

8. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 550/2020, II. ÚS 246/2022). Ústavný súd tiež akcentuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 600/2017,

IV. ÚS 513/2020, III. ÚS 638/2017). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania.

9. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sa ústavný súd zameril na posúdenie charakteru a dĺžky napadnutého konania, ako aj na posúdenie predpokladu ukončenia napadnutého konania a aj na posúdenie postupu súdov vyčítaného sťažovateľom. Ten rozporuje trvanie konania pred mestským súdom v rozsahu 1 roka a 8 mesiacov a na odvolacom súde v rozsahu 13 mesiacov.

10. V posudzovanom prípade sťažovateľa ústavný súd rezultuje, že dĺžka rozhodovania pred mestským súdom v trvaní necelých dvoch rokov nie je ústavne neakceptovateľná. Rovnako konanie na krajskom súde v trvaní 13 mesiacov (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) je stále akceptovateľné, a preto nedosahuje ani po zohľadnení celkovej doterajšej dĺžky konania na súdoch oboch inšancií ústavnoprávne relevantnú intenzitu znamenajúcu zásah do práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. K takémuto záveru dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy a zložitosti veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 466/2020, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 251/2021, I. ÚS 607/2025). Na uvedenom nemení nič ani sťažovateľom zmieňovaný nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 559/2021 z 18. januára 2022, v ktorom síce ústavný súd uviedol, že ústavne akceptovateľná doba odvolacieho konania je jeden rok, avšak hneď v druhej vete formuloval premisu, podľa ktorej až podstatné presiahnutie tejto doby vedie k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Na dôvažok, v predmetnom prípade konanie na krajskom súde trvalo celkom 26 mesiacov, čo nie je s vecou sťažovateľa porovnateľné.

11. Zároveň je potrebné vziať do úvahy povahu konania súdu druhej inšancie, ktoré je v rámci Civilného sporového poriadku koncipované ako konanie, keď odvolací súd nemusí vo veci nariadiť pojednávanie, čím zákonodarca sledoval práve rýchlosť, efektívnosť a hospodárnosť odvolacieho konania. Je na úvahe konkrétneho odvolacieho senátu, či rozhodne bez nariadenia pojednávania. Ak odvolací senát rozhoduje o odvolaní bez nariadenia pojednávania, nemožno časový úsek v danej situácii od podania odvolania do konečného rozhodnutia súdu druhej inšancie označiť ako „nečinnosť“. Je nutné prihliadnuť na časový rámec, ktorý je potrebný na oboznámenie sa s obsahom súdneho spisu, procesným postupom súdu prvej inšancie, dôvodmi odvolania a vyjadreniami strán sporu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaobera (napr. III. ÚS 106/2018, I. ÚS 123/2021, I. ÚS 555/2024).

12. Navyše, prejednávaná vec sťažovateľa sa z pohľadu judikatúry ESLP ani ústavného súdu nepovažuje za spor, ktorý si z časového hľadiska vyžaduje osobitnú starostlivosť [napr. občiansky stav a spôsobilosť osôb (Bock proti Nemecku, rozsudok z 29. 3. 1989, Laino proti Taliansku, rozsudok z 18. 2. 1999), zverenie dieťaťa do starostlivosti (Hokkanen proti Fínsku, rozsudok z 23. 9. 1994, Niederböster proti Nemecku, rozsudok z 27. 2. 2003, III. ÚS 351/2014, III. ÚS 181/2011), pracovnoprávne spory (Vocaturu proti Taliansku, rozsudok z 24. 5. 1991, I. ÚS 345/2014) a pod].

13. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu